

Arrest

nr. 72 961 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op 16 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FALLON-KUND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 24 oktober 2001 aan in het Rijk met een geldig paspoort met studentenvisum.

Op 26 november 2001 verkrijgt verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor de duur van zijn studies.

Op 14 juni 2003 huwt verzoeker met mevrouw C.D., van Franse nationaliteit en verblijvende in België.

Op 16 juni 2003 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in functie van zijn echtgenote in.

Op 18 november 2003 wordt verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister en wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 17 september 2004 scheidt verzoeker uit de echt.

Op 4 november 2008 wordt verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen omgezet naar een C-kaart.

Op 9 april 2009 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw C.D. Deze nietigverklaring wordt bevestigd bij arrest van 2 december 2010 van het hof van beroep van Gent.

Op 9 maart 2011 wordt de C-kaart van verzoeker ingetrokken en diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 16 mei 2011 en is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, R.S., attaché
genomen op 09.03.2011
wordt aan de genaamde A.A., H., (...) van Marokkaanse nationaliteit,
het bevel gegeven om uiterlijk op 09/03/2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

Art. 7 van de wet van 15 .12.1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten.

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

Art. 7 van de wet van 15 .12.1980, eerste lid, 3 : wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te hebben geschaad.

Bij arrest van 02.12.2010 van het Hof van beroep van Gent werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane D.C. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 149 van de Grondwet. Tevens voert hij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Doordat

De bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is door zich enkel te baseren op de vernietiging van het huwelijk van verzoeker;

Terwijl

Volgens de bepalingen uiteengezet in bovenvermeld middel moet de administratie haar beslissing steunen zowel in feite als in rechte.

Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ».

Het artikel 2 van de wet van 1991 verheft tot principe dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed.

Daarenboven stipuleert het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Bijgevolg moet de motivering inderdaad formeel en adequaat zijn.

Volgens het principe van een goede administratie, en meer bepaald het principe van voorzichtigheid, moet elke administratie een concreet compleet, loyaal en serieus onderzoek voeren van de omstandigheden van de zaak; zij moet de feiten met de nodige nauwgezetheid onderzoeken, de nodige inlichtingen winnen hij het nemen van de beslissing en alle elementen van het dossier in overweging nemen, teneinde de beslissing met kennis van zake te nemen en dit na alle elementen nuttig voor de behandeling van de zaak verzameld te hebben (J. JAUMOTTE. « Les principes généraux du droit administratif travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant. 1999, p. 687).

In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk met Mevrouw D. zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Zo verblijft verzoekende partij reeds tien jaar legaal op het Belgisch grondgebied, eerst op basis van een studentenvisum, vervolgens ten gevolge van zijn huwelijk met Mevrouw D.

Verzoeker diende zo geen regularisatieaanvraag in op basis van het punt 2.8.A. van de ministeriële instructies dd. 19.07.2009 daar hij een geldig verblijfstitel bezat.

Verzoeker behaalde verscheidene diploma's in België en heeft steeds gewerkt.

Door geen rekening te houden met deze situatie en de beslissing te gronden op de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker die meer dan zes jaar na zijn echtscheiding tussen gekomen is, heeft verwerende partij nagelaten het dossier in zijn geheel te bestuderen bovenop het feit dat de individuele situatie van verzoeker niet afdoende onderzocht werd.

Het gebrek aan een grondig onderzoek van de zaak is des te meer onaanvaardbaar daar de gevolgen van de bestreden beslissing voor het minst ernstig zijn: zijn zaak kan met kennis van omstandigheden niet meer heronderzocht worden.

Verwerende partij moet daarenboven aantonen dat zij een juist evenwicht heeft willen waarborgen tussen het doel beoogd door de bestreden beslissing en de ernst van de inbreuk op het respect voor een privé en familiaal leven van verzoeker.

Na tien jaar verblijf bevindt het centrum van het sociale en affectieve leven van verzoeker zich inderdaad op het Belgisch grondgebied en zou het in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens zijn verzoeker te verplichten het Belgisch grondgebied te verlaten.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat eenieder het recht heeft op het respect van zijn privé en familiaal leven en hier slechts van kan worden afgeweken indien noodzakelijk voor het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit houdt in dat de afwijking gesteund is op een dringende noodzakelijkheid en proportioneel is met het nagestreefte doel.

In casu zou de schending van het privé -en familiaal leven van verzoeker, wiens twee broers op het Belgisch grondgebied verblijven en die zijn hele sociaal netwerk in België heeft opgebouwd veruit het strikt noodzakelijke te boven gaan teneinde het door verwerende partij nagestreefte doel te verwezenlijken.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing die de bovenvermelde bepalingen schendt nietig worden verklaard."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) merkt op dat artikel 149 van de Grondwet niet dienstig kan worden ingeroepen, aangezien dit artikel betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en bijgevolg enkel kan worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing betreft in casu een administratieve beslissing (RvS 14 januari 2004, nr. 127 078; RvS 16 september 2003, nr. 122 872; RvS 13 november 2002, nr. 112 535; RvS 23 januari 2002, nr.102 840; RvS 12 mei 2000, nr. 87 257).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemde artikelen

verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de rechtsgronden aangeeft, met name artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, alsook de feitelijke gegevens waarop zij zich baseert, met name dat het huwelijk van verzoeker op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg nietig werd verklaard, waardoor ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten vervallen. De bestreden beslissing verwijst hiervoor naar het arrest van het hof van beroep te Gent van 2 december 2010 waarbij het huwelijk van verzoeker in beroep wordt vernietigd op grond van de vaststelling dat het huwelijk strijdig werd bevonden met de openbare orde, als zijnde een schijnhuwelijk.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt integendeel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zo stelt verzoeker dat de administratie ertoe gehouden is een ernstig onderzoek door te voeren en rekening dient te houden met alle elementen van het dossier. Verzoeker is van oordeel dat *in casu* geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier. Verzoeker wijst op verschillende elementen van zijn integratie in België, zijnde het behalen van verscheidene diploma's en zijn tewerkstelling in België. Tevens is er tien jaar legaal verblijf, eerst op basis van een studentervisum en vervolgens door zijn huwelijk met mevrouw C.D. Door dit legaal verblijf zag verzoeker zich niet genoodzaakt tot het aanvragen van een regularisatie op basis van het punt 2.8.A van de ministeriële instructie van 19 juli 2009. Voor verzoeker ontnemt de bestreden beslissing nu de mogelijkheid voor de overheid om zijn dossier met kennis van alle omstandigheden te onderzoeken.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 26 november 2001 een tijdelijk verblijf heeft verkregen in het kader van zijn studies en dat hij op 18 november 2003 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen ingevolge zijn huwelijk met een in België gevestigde vreemdeling. Echter blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat het parket van de procureur des Konings van Dendermonde in oktober 2008 de vernietiging van het huwelijk heeft gevorderd. Dit huwelijk werd nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde bij vonnis van 9 april 2009. Verzoeker tekende echter hoger beroep aan tegen dit vonnis. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde werd op 2 december 2010 in hoger beroep bevestigd. Zoals ook in het arrest van het hof van beroep te Gent te lezen staat, heeft een ontbinding van het huwelijk door echtscheiding slechts gevolgen *ex nunc*, terwijl de nietigverklaring van het huwelijk gevolgen heeft *ex tunc*. Aldus blijkt dat ook alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen en bijgevolg kon de verwerende partij in alle redelijkheid vaststellen dat het recht op vestiging dat verzoeker in functie van zijn huwelijk verkregen heeft, geacht wordt niet te bestaan, aangezien ook het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan. De Raad wijst erop dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. Verzoeker betwist geenszins dat het huwelijk, op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard door het hof van beroep te Gent op 2 december 2010, omwille van een schijnhuwelijk. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft verzoeker een inbreuk gepleegd op de civielrechtelijke openbare orde.

Uit arrest van het hof van beroep te Gent blijkt dat verzoeker *“kennelijk de bedoeling [heeft] gehad om het huwelijk van zijn doel af te wenden, en in plaats van de intentie te hebben een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel nagestreefd dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”*, zodat verzoeker de Belgische overheid wel degelijk op een intentionele wijze heeft misleid. De verwerende partij heeft aldus correct vastgesteld dat

er sprake is van een frauduleuze intentie in hoofde van verzoeker en heeft aldus terecht verwezen naar de strijdigheid met de openbare orde en naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Nogmaals wijst de Raad erop dat de nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Het tijdstip van de vaststelling van het schijnhuwelijk doet hier bijgevolg geen afbreuk aan. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Bijgevolg dient het verblijfsrecht dat hem op basis van zijn huwelijk werd toegekend, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geacht te worden nooit te hebben bestaan vermits verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Verzoeker kan derhalve geen verblijfsrecht op grond van zijn huwelijk doen gelden in België (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). De bestreden beslissing verwijst terecht naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De elementen van integratie verantwoorden niet dat het verblijfsrecht, verkregen op grond van fraude, niet kan worden ingetrokken. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden. Derhalve kan verzoeker zich ook niet beroepen op zijn vermeende integratie. Dit zou bovendien ook het geval zijn geweest mocht verzoeker toch een regularisatieaanvraag hebben ingediend op grond van de ministeriële instructies van 19 juli 2009.

De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat het zorgvuldigheidsbeginsel of een ander beginsel van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Dit middelenonderdeel is niet gegrond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat het centrum van zijn sociale en affectieve leven zich na tien jaar verblijf in België bevindt.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In zoverre verzoeker het in zijn verzoekschrift heeft over twee broers die op het Belgisch grondgebied verblijven, dient te worden vastgesteld dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker familie zou hebben in België, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoeker heeft zijn familiaal leven op geen enkel ogenblik kenbaar gemaakt aan het bestuur, zodat hij zich nu ook niet dienstig kan beroepen op dit familiaal leven om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij met zijn broers een feitelijk gezin vormt of dat hij een hechte relatie met hen onderhoudt.

In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van zijn privéleven, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat verzoeker een aantal opleidingen heeft gevolgd in België en met succes zijn diploma's heeft behaald, alsook dat verzoeker in het kader van een interim-contract in 2002, 2006 en 2007 heeft gewerkt. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op heden nog tewerkgesteld is of dat verzoeker momenteel nog een opleiding volgt. Bijgevolg lijkt dit onvoldoende om te spreken van een privéleven in België. Waar verzoeker stelt dat het centrum van zijn sociaal leven zich op het Belgische grondgebied bevindt, brengt hij geen verdere bewijzen aan. Daargelaten of verzoekers gratuite bewering voldoende is om een privéleven aannemelijk te maken, stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM volgt dat de bescherming verleend via artikel 8 van het EVRM niet absoluut is.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De Raad wijst er wederom op dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt en dat verzoeker gehuwd was met een Belgische onderdaan met als bedoeling zijn verblijf te regulariseren en dat dit schijnhuwelijk nietig werd verklaard bij arrest van het hof van beroep te Gent van 2 december 2010, waarin wordt gesteld dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dit aldus als een geoorloofde inmenging van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. De verwerende partij heeft rechtmatig artikel 7, 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet toegepast. Met zijn vrij algemeen betoog toont verzoeker niet aan op welke wijze de inmenging in zijn privéleven, in zoverre dit al zou bestaan, disproportioneel is. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota is er niets dat verzoeker verhindert om zijn privéleven, dat volgens verzoekers verklaringen zou bestaan uit een sociaal netwerk, verder te zetten vanuit zijn land van herkomst. Sociale contacten kunnen inderdaad op afstand onderhouden worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het middelenonderdeel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU